

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7781/17

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא

העותר: הרב אברהם שלוש הרב הראשי לכפר סבא

נגד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. השר לשירותי דת
3. המשרד לשירותי דת
4. הרבנות הראשית לישראל
5. המועצה הדתית כפר סבא

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

בשם העותר: עו"ד פרופ' אביעד הכהן

בשם המשיבים 1-4: עו"ד רועי-אביחי שויקה

בשם המשיבה 5: עו"ד אשר דל

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

עתירה זו מופנית נגד החלטת היועץ המשפטי לממשלה להורות על הפסקת כהונת העותר כרב העיר כפר סבא.

מבחינה משפטית – העתירה אינה מגלה כל עילה בדין. מהחקירה היסודית שהתנהלה על ידי המשיבים עולה כי העותר אינו מתגורר בעיר בה הוא מכהן כרב, בניגוד לדרישות הדין לפיהן מקום מגוריו הקבוע של רב עיר יהיה במקום כהונתו. ממצא זה ברור, ובפועל – אף העותר לא חלק עליו. הדרישה שרב עיר יגור במקום בו הוא מכהן מתבקשת ומובנת. תכלית תפקיד הרב היא לשרת את הציבור ולעסוק

בענייניו, וברי כי אי-נוכחות במקום באופן קבוע אינה מתיישבת עם התכלית האמורה. ברמה הכללית יותר, הסכמה לכהן כרב עיר נשענת על הסכמה מטעם הרב לקבל על עצמו את תנאי התפקיד.

בדיון שהתנהל בפנינו העותר דרש כי הוא יקבע את המועד בו יפרוש מכהונתו – בעוד כשנה. ניתן להבין התנגדות המשיבים לכך. גם אם נכון להעניק זמן מסוים בין ההודעה על הפסקת הכהונה לבין מועד הפסקת הכהונה בפועל, ניתנו לעותר מספר התראות והזדמנויות שונות לפרוש זה מכבר. עם כל ההבנה, לא הגורם המפר את הדין יקבע מתי תיכנס הסנקציה לתוקף. המשיבים, מצדם, ציינו כי התנהלות העותר מהווה הפרה יסודית של דרישות התפקיד. כן נטען כי אין זה המקרה היחיד שבו רב עיר אינו מתגורר במקום כהונתו. לכן התנהלות כזו או אחרת בתיק זה עשויה לחייבם במקרים אחרים. המשיבים אף טענו בדיון כי הואיל והעותר מבקש לסיים את כהונתו בפרק זמן של שנה מהיום, אין בטחון כי לא יהיו בקשות דחיייה נוספות מצדו.

מתוך הכרה כי העותר שימש בתפקיד רב העיר שנים רבות, מחד גיסא, ולנוכח המצב המשפטי הברור, מאידך גיסא – הוצעה על ידינו תקופה אחרת שבמסגרתה העותר יפרוש מתפקידו, שהינה קצרה בצורה משמעותית מזו שהציע העותר. נדמה כי מוטב שהעניין היה מסתיים בהסכמה, גם לכבודו של העניין ואף לכבודו של העותר. האחרון הודיע כי אינו מוכן להסכים להצעה זו וכי רק הוא יקבע את המועד לפרישתו. אחרת, לדבריו, הוא מעדיף לקבל פסק דין. גם על כך ניתן לומר כי רצונו – כבודו. ועדיין, צר לנו כי לא ניתן היה לסיים את העניין בהסכמה בהתאם למתווה שהוצע על ידינו.

כאמור, מבחינה משפטית אין בסיס חוקי לקבל את העתירה. המשיבים פעלו כדין.

העתירה נדחית. לא בלי היסוס, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ב בכסלו התשע"ח (10.12.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט